

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-05-18)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-05-18)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 188. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000076.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn. 18. Mai 1856.

Kiære Christian,

Jeg har dit Brev af 8. Mai for mig, og jeg kan ikke lade din »Huusleier« (locataire), som jeg for Resten ikke engang har seet, afreise til Kiel uden at medtage noget skriftligt fra mig. — —

I øvrigt voxer det tragi-comiske Stof for en Bibliotheks- Satire Dag for Dag. Maaskee hørte Du alt, da Du var her, Historien om de Kierkegaardske Skrifter, nemlig Exemplarer af nogle, der havde Randgloser og Anmærkninger med Forfatterens egen Haand. Jeg skulde tænke, Forf. var navnkundig nok til at man paa ethvert andet Sted vilde sætte Priis paa at erhverve slige Autographer. Men disse bleve først abnuerede under Paaskud af at de vilde komme til at koste for meget paa Auctionen. Da det lykkedes (jeg troer Bølling) ved Samtale med en Slægtning af den Afdøde at stemme denne saa gunstigt, at han tilbød at overdrage Bøgerne gratis til Bibliotheket, naar han derom fik et Brev — blev dette afslaaet, med mindre Manden vilde sætte det Vilkaar: at disse Exemplarer skulde bevares som arcana. »Man vilde ellers faae alt for meget Overløb af Folk, som vilde see de Kierkegaardske Autographa, ja endog have dem til Laans«!! — Et Sidestykke hertil passerede for faa Dage siden. Genealogen Capt. Lengnich fører uophørlig, til Bedste for sine Familie- Stamtavler, som han i en lang Række Aar udgiver, en vidtløftig Correspondance med Folk i Provindserne, især Præster, der sende ham Uddrag af Kirkebøger og andre Materialier. Disse samler han i Fascikler, naar de ere afbenyttede, tilligemed alle Vedkommendes egenhændige Breve, og har efterhaanden i mange Aar skienket disse originale Collectanea til Bibliotheket efter Vedkommendes Ønske eller Bifald og Opmuntring. Nylig kom Capt. Lengnich noget sildigt henimod 3 og blev indlukket, da han bankede eller ringede. Han, som er en yderst beskeden Mand, gjorde meget høflige Undskyldninger fordi han kom sildig og sildigere end sædvanligt, for at aflevere en Pakke af sædvanlig Art og Indhold. Han fik da det brugelige Svar, at dette ikke betydede noget, Uleiligheden var ikke stor, o. s. v. men i øvrigt havde det ingen Hast med at aflevere disse Documenter; »de brugtes sielden eller aldrig af Nogen og fyldte kun op paa Bibliotheket, hvor Pladsen var saa knap«. Jeg var ikke tilstede; men Capt. Lengnichts Forbauselse s. 189og Forlegenhed ved at modtage en saadan Besked skal have været yderst kiendelig. — —

Belæsset med mit sædvanlige fortærende Ordbogsarbeide, fandt jeg tilfældigviis en oplivende Aandsstyrkelse i et begyndt Studium af en nu, udenfor England mindre læst og hyldet Genius, som i sin Art hører til de største og meest originale, som dette Land har frembragt, den polemiske og politiske Satiriker: Jonathan Swift. For at sætte dig nogenlunde ind i det, jeg, skiøndt ufuldstændigt, har opfattet og tilegnet mig af denne, ogsaa som Menneske vidunderlige, excentriske og for Mange ubegribelige Charakterer — ligesaa ophøiet og beundret af Nogle (bl. a. af Walter Scott) som nedsat og forhadet af Andre (bl. a. af en i øvrigt ypperlig kritisk Forfatter, Overdommeren i Edinburg: Lord Jeffreys) behøvedes i det mindste et heelt Ark. Dette maa altsaa beroe. Stor Skade og Savn for mig er, at Bibliotheket fattes den bedste og nyeste Udgave af Swifts Værker ved W. Scott, der har forudsendt en egen Biographie og ledsaget Værkerne med Commentarer og Indledninger. Jeg har, (efter mer end 50 Aars Forløb) og nu i Originalsproget igien læst den verdensberømte »Reise til Lilliput og Brobdingnag« m. m. og endeel andet af Swift. Disse Reiser ere vel et Udspring af Defoes Robinson, der var 7 Aar ældre; men kun i det første Motiv. Swifts, med den forunderligste Naturlighed og i den naiveste Stil skrevne Reise til de smaa og store Folk — en skærende bitter Satire over hele Menneskeheden — have igien været Forbillede for Nie1s Klim, hvori dog Holbergs Egenhed og Charakter fremtræder ligesaa udpræget, som hans engelske Forgængeres. Swift var i sit Levnet ligesaa unique som i Skrift. To aandfulde, smukke, høit begavede Piger lagdes i Graven af Kiærlighed til ham; selv levede han sine sidste 7 Aar i næsten vanvittig Tilstand, og blev 78 Aar gammel. I hans Gravskrift (forfattet af ham selv) siges: at hans Legeme nedlagdes i Graven »ubi sæva indignatio ulterius cor lacerare nequit. Abi, viator, et imitare, si poteris, strenuum, pro virili, libertatis vindicem.« — I de sidste Dage er jeg, ogsaa tilfældigt, kommen til at læse en fortræffelig Artikel i et nyt Hefte af Quarterly Review over Fielding, hvis »Tom Jones«, som jeg 2—3 Gange har giennemlæst, hører til mine Yndlingsbøger. Det har været mig til stor Fornøielse og Satisfaction, at den aandfulde, begavede Kritiker, som har skrevet bemeldte Artikel, er ligesaa ubetinget en Beundrer af Tom Jones, som jeg altid har været. Fielding havde adskillige s. 190Egenskaber, af høist agtværdig og elskværdig Natur, tilfælles med Cervantes; skiøndt af en heel anden, nordisk mild, mere sentimental — eller for ikke at bruge en saa let misforstaaelig Benævnelse — mere følende, mere elskende Charakter. Besynderligt at begge disse digtende Forfattere, begge af deres Fædrelands største Aander, maatte døe af samme Sygdom: Vattersot. Men Cervantes havde hærdet og styrket sin Constitution ved legemlige Trængsler, ved Krigslivet og Havearbeide i Manddomsaarene. Fielding havde nedbrudt sin, formodentlig svagere Legemskraft (han var mager og 3 Alen høi) ved et lystigt Svireliv, blandt Acteurer og deslige Selskabsbrødre. Han blev kun 48 Aar, bevarede sin Aand til sit sidste Aandedrag og beskrev endnu den »Reise til Lissabon«, hvori han forgieves søgte den sidste Redning eller Lindring. — Saaledes tag nu til Takke med dette Brevstof, som i det mindste berører store Gienstande. Om jeg i de sidste Dage af Mai vover mig over til Lund og til Magisterpromotionen (for sidste Gang) skal Du erfare dette fra

C. M.